

Օրհնէ Տէր մեր դաշտերը Արարտեան, ուր քրիստոնէութեան սերմերը ցանկցիր:

Օրհնած է հայուն խաչն որ արինով ազնուացաւ, որ հալածանքով անմահացաւ:

Երգեմք է հայուն խաչը, զայն մեր հաւատքով զարգարեցիր, զայն մեր արցունքով մշտապարպ պահեցիր:

Օրհնեցէք հայուն հաւատքն, որուն բուրումը բարձրապատ աստղերէն վեր, ամպերէն վեր մինչև Աստուծոյ ցառին հասաւ:

Կ'օրհնենք ծով ծով արիւնը ցեղիս, ծով արիւնէն հաշտութեան թիբանին ծնաւ:

Կ'օրհնենք դանակը, դանակին հարուածն էր անոյշ, վերջէն բոլուռն էր լոյս զուարթ:

Համարյոյ շղթայներուն, բաները ցեղիս եզակին հոբելոնները լայնցուցին:

Ոսկեզօծ օրերն սկսան թրթռալ, իրեւ երգեր անվարձան:

Ետ դարձաւ կորուած բաղդը, զեղեցիկ է այն՝ ինչպէս փափուկ պատմունանը դրախտահաւին:

Սարերը բոյլ բոյլ ծաղիկներ հազան, յուսահատութիւնը ծերացած, մահուան կետ մեռաւ:

Հ. Ս. ԵՐԵՄԵՅԵ

“ MARSEILLAISE ”, Է

Կը սիրէի ես զանի.
Հոգիս անոր հունչին մէջ
Վանկ մը կ'ըլլար, վանկ մը հնչեղ թրթռուուն
Գոտ կշռոյթին մէջ անոր
Կ'ունկերդրէի թաւալումն ես հոյակապ
Իտէլիան, Կիցագունութեան ու փառքին...
Ինձ կը թուէր թէ անոր
Ռազմանուագ դաշնակութեան մէջ ձեռք
Ժողովուրդի մ'ամբողջ հոգին կը խօսէր...

Երգ մըն էր ան, Մարդկութեան Երգը հօգը,
Որուն բառերն՝ զերդ արոյրեայ գնդակներ,
Կը պատռէին ժանտ բռնութեան խաւարն հոծ,
Ազատութեան խարոյկները վառելով՝
Իբրեւ ջահեր լուսացրնցուղ դիւթական՝
Ասըղկութեան երկինքին տակ մթամած:

Ձայն մըն էր ան բոցաբարբառ ու հուժկու՝
Նոր Սինայի մը բարձունքէն արձակուած՝
Որ Եհովան որոտամբ՝
Եղբայրութեան, Աղբարութեան իրաւանց
Ահեղ պատգամը կու տար,
Անմահներու պատուանդանին անմատոյց
Բարձրութեան հանելով
Մահկանացու ճիւղ մ'հոգիները մարդկանց:

Երբ ան անցնէր օդին մէջ,
Ինչպէս ուժեղ թնթափն արծուի մը հսկայ
Աւեր ջախջախ լանջներու տակ կը հեղուէր
Ընդվզումին ստեղծիչ հեւքը ներկուտ...
Կ'արթընցնէր ժողովուրդներն ու զանոնք՝
Իր յորձանքին մէջ առած,
Երվու անհեղ կոհակներու պէս ուժգին
Դէպի կոհու դէպի ձգալատ կը նետէր,
Լեցընելով անոնց սմբած հոգիներն
Աստուածային սրբազնասուրբ ցատումով...

Մարսէյէէզը... ոհ. մարսէյէէզը...

Ան աշխարհներ կը կանչէր
Իր հունքերն մէջ և զանոնք
Ընդոտտ ուղի կը հանէր:
Անի կ'իշխէր հոգիներու միտքերու
Եւ իր յորձանքն մէջ զանոնք
Թաւալուր կը քէր.
Եւ բովանդակ Մարդկութիւնն
Կար օր մ'որ իր կշռոյթին տակ նուաճած՝
Իր դաւանած Իտէլիի կուռքերուն
Առջև ծունկի, պատարագի կը բերէր...

Բայց այս գիշեր, երբ Լուսինն
Հետ դէմ դիմաց կը մնամ,
Հոգոյս բացած անցքերը լայն եօթնուղի,
Անյազօրէն ըմպելով՝
Հոծ լուութեան հեշտանքն ուղիս,
Ձայն մը կ'առնեմ. — Գամբու մը հեռուն կը հաշէ

Աստղերն ի վեր լայնակարկաւ կլափն իր...
Կը տարտնամ... Երգ մը յետոյ. — կը ճանչնամ.
— Մարսէյէէզն է... անդոհ մ'հոգիս կը պատէ...
Պատուահանիս փեղկերն ուժգին կը փակեմ,
Եւ ականջներս ամուր խցած մատներով,
Օ՛, ես մութին կ'ապաստանիմ դողահար...
Ձի այդ երգին հետ այս գիշեր, ո՞վ սոսկում,
Կը լսեմ, որ՝ թրթռացումներ սե շունի
Ճանտ հաշիւներ, իմ էութիւնը համակ
Կ'արթընտէս, կը խածկատէ, կարկնէ...

Աղիքսամղրիւս

Մ. ՈՍԿԵՆՍ

